

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

'Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Ἡ Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὀδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσιμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γυναῖκες καὶ σκάνδαλα. — Ἡ Γέννησις Του (ὑπὸ δος Μα-
ρίας Πινέλλη). — Ἡ Νέα Γυνή (κατὰ τὸν Jules Bois ὑπὸ κ. Ἐλέ-
νης Γεωργιάδου). — Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Τὸ Δένδρον
τῶν Χριστουγέννων. — Συναυλία Μουσικῆς Ἐταιρίας. — Αἱ γυναῖκες
ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων. — Τὸ Ἡμερολόγιόν μας. — Ἀλληλογραφία.
Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ὁ κόμης τοῦ Ἀμβούργου Ἐπιφυλλίς
(ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου, ἐκ τῶν τοῦ Schiller).

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

Ὅπως ἡ φύσις ἔχει τὰς ἐπικινδύνους ἐξεγέρσεις τῆς εἰς λαί-
λκπας καὶ καταγίδας καὶ τρικυμίας, ὅταν συνθροισθῶν περὶ
τὴν ἀτμόσφαιραν πολλὰ στρώματα ἠλεκτρισμοῦ, οὕτω καὶ ἡ
κοινωνία ἔχει τὰς ἠθικὰς καταγίδας τῆς, αἱ ὁποῖαι τὴν συν-
ταράσσουν καὶ συγκλονίζουν, πολλάκις δὲ καὶ καταλήγουσιν
εἰς καταστροφὰς λίαν ἐπικινδύνους.

Μίαν τοιαύτην κρίσιμον στιγμήν διερχόμεθα καὶ πάλιν
ἀπὸ τιῶν ἡμερῶν. Αἱ θλιβεραὶ ἀναθυμιάσεις τῶν κοινωνικῶν
μας ρυπαροτήτων ἔχουν πολὺ βαρύνει τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ
νέφη σκοτεινὰ καὶ ἀπειλητικὰ σκορπίζονται καὶ πάλιν ἀνά-
τὴν κοινωνικὸν μας ὀρίζοντα. Καὶ τὰ νέφη, ὅταν εἶναι τόσο
πυκνὰ καὶ δὲν ἀφήνουν νὰ φανοῦν διὰ μέσου αὐτῶν αἱ χρυσαῖ
ἀκτῖνες τοῦ φωτός καὶ νὰ σκορπίσωσιν αὐταὶ ἔστω καὶ ὀλίγην
φωτοβολίαν καὶ θερμότητα, τὰ νέφη αὐτὰ θὰ ξεσπάσωσιν εἰς
ἄφευκτον καταγίδα.

Δὲν παρήλθον ἀκομὴ τρία ἔτη, ἀφότου μία μεγάλη ἐθνικὴ
λαίλαψ παρ' ὀλίγον νὰ παρασύρῃ εἰς τὴν καταστρεπτικὴν
φορὰν τῆς ὀλόκληρον τὸν Ἑλληνισμόν. Εὐτυχῶς ὑπεράνω ἡ-
μῶν ἐσελάγιζεν ἀκομὴ τὸ ἀκτινωτὸν τῆς μεγάλης δόξης τοῦ
παρελθόντος, καὶ οἱ εἰς τὸ φῶς ἐκεῖνο ὀφείλοντες τὸν πολιτι-
σμόν καὶ τὴν πρόοδόν των ἰσχυροὶ τῆς γῆς, ὑψώσαν ὑπεράνω
τῆς χώρας μας, ἥς ἄλλοτε προστάτις ὑπῆρξεν ἡ θεὰ τῆς φρο-

νήσεως, τὰ ἀλεξικέραυνά των καὶ ἀπεμάκρυναν τὸν κίνδυνον.

Τετρωμένη, πληγωμένη, ἐξηυτελισμένη ἢ Ἑλλάς τότε,
φυσικὸν ἦτο νὰ ζητήσῃ νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς τῆς, νὰ
ἀποκόψῃ τὰς σεσηπυίας σάρκας τῆς, καὶ νὰ μεταχειρισθῇ ὅλα
τὰ ἐξυγιαντικὰ φάρμακα δι' ὧν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θὰ
ἀνέκτα καὶ πάλιν δυνάμεις, ὅπως ὀρθοποδῆσῃ καὶ βαδίσῃ τὴν
ὁδὸν τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀναγεννήσεως.

Ἄλλ' ἀντὶ τοῦτου ἐκβεβακχευμένη, μεθυσμένη, ὡς νὰ ἐπο-
τίσθῃ μορφίνη, ὡς νὰ παρεφρόνησῃ, ὡς νὰ ἀπεμωράνητῃ ἡσχι-
λήθη εἰς τὸ νὰ συγκολλήσῃ χρυσόχαρτα καὶ ψευδομέταλλα καὶ
δι' αὐτῶν νὰ χρυσοσκεπάσῃ στήθη καὶ χεῖρας, αἱ ὁποῖαι ἐδη-
λητηρίασαν τὴν ψυχὴν τῆς καὶ κατετρυμάτισαν τὸ σῶμά
τῆς καὶ ἐσάπισαν τὸν ὄργανισμόν τῆς.

Φυσικῶς, τὸ τοιοῦτο παράδειγμα ἐνίσχυσε πολλὰ κακοποιὰ
στοιχεῖα εἰς τὸ κκατστρεπτικὸν ἔργον των, καὶ ἀντὶ χλαμύ-
δος τιμῆς καὶ πορφύρας καὶ ἀλουργίδος νὰ τολμήσωσιν νὰ ἐξυ-
φαίνουσιν καὶ πάλιν νέον χιτῶνα Νέτσου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον νέον
νὰ ὑφίσταται δηλητηριασμόν τὸ σῶμά τῆς καὶ νέος νὰ τῇ
προπαρασκευάζεται ὄλεθρος.

Καὶ δὲν θὰ ἐπεβίλλετο ἴσως τόσο εἰς γυναῖκα νὰ ἐκ-
βέλλῃ κραυγὴν πόνου καὶ διαμαρτυρίας διὰ τὰ καθ' ἐκά-
στην διεκτραγωδούμενα κοινωνικὰ μας σκάνδαλα, μετὰ τὰ ὁ-
ποῖα ἀπασχολεῖται ἀπὸ δύο ἐβδομάδων ἡ δικαιοσύνη καὶ
ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ τὰ ὁποῖα γεννοῦν τὴν ἀπογοήτευσιν
καὶ τὴν ἀποθάρρυνσιν εἰς πᾶσαν καρδίαν, ἐκ τῶν δικαιο-
μένων νὰ ὀνομάζωνται Ἑλληνικαὶ ἐν εἰς τὰ σκάνδαλα αὐτὰ
δὲν ἐπρωταγωνίστουσιν καὶ γυναῖκες.

Γυναῖκες ἀμαρτωλαὶ εἶνε ἀληθεῖς. Γυναῖκες ἀπροσιτάτευτοι,
καὶ ἀσθενεῖς, ἄς ἡ μητρικὴ κοινωνία καὶ τὸ μωρὸν καθεστῶς, τὸ
ὁποῖον κανονίζει εἰσέτι τὴν ὑπαρξίν τῆς γυναικός, ἀντὶ νὰ σώσῃ
αὐτὰς ἀπὸ τοῦ ὄλεθρου τῆς καταστροφῆς, τὰς ρίπτει εἰς τὸν
βόρβορον.

Γυναίκες δίδων, ούτε η πολιτεία, ούτε η κοινωνία θέλει να έννοηση και αντίληψη ότι εργάζεται εις την ίδιαν ταπεινωσιν και εις την ίδιαν οικογενειακήν και κοινωνικήν έκλυσιν.

Είκοι και αυτή μία ακόμη από τας πλάνας, ως έκληρονόμησεν εις τον πολιτισμόν το βέρβρον παρελθόν της άνθρωπότητας. Είναι μία άσεβής πρόληψις, ή οποία θα στιγματίζη τας νεωτέρας κοινωνίας, επ' όσον και αι γυναίκες ως οι άνδρες του λαού άλλων χρόνων, θα είναι δοϋλοι κατ' ούσίαν και κατά τύπους, και δεν θα δύνανται δια των ίδιων χειρών των να καταρρίψουν τον χυριον αυτόν θεσμόν. Μήπως ό όχλος και οι δοϋλοι δεν έρρίπτοντο άλλοτε εις τὰ στόματα των άγρίων θηρίων προς διασκέδασιν των προνομιούχων και των κραταιών!

'Αλλ' αι άμαρτωλαί αυτές γυναίκες σήμερα, υποτασσόμεναι εις το πάθος της πλεονεξίας, το συμφυές με την άνηθικότητα, ης η κοινωνία τας καθιτάξει επισήμου; Ιερείας και τη άνοχη ειμή τη συνεργασίᾳ πολλών εξ' εκείνων, ους ό νόμος και η πολιτεία τάσσει φύλακας των θεσμών και φύλακας της τιμής του λαού, εργαζονται κατά τρόπον επικίνδυνον δια την ύπονομευσιν ακριβώς των τάξεων, αι όποιαί μέχρι σήμεραν έφεραν ύψηλά το λάδρον της οικογενειακής τιμής, των τάξεων, αιτινες διετήρησαν άλώδητον την πατροπαραδότον κληρονομίαν της οικογενειακής άγνότητος.

Και όσον το παρά των φυσικών τούτων αντιπάλων και ύπονομευτριών της οικογενειακής τιμής προσγεγόμενον χδικον άποδεικνύεται μεγαλύτερον και οι νόμοι, οι προστατεύοντες τους αδυνάτους, τίθενται εις έφραμογήν από τοιαύτας χείρας, τόσον το μέλλον μας ως έθνους και ως φυλής 'Ελληνικής — το όποιον εις γλώσσαν παλαιότερων χρόνων θα ειπή φυλή; ευγενοῦς και τιμημένης — καθίσταται προβληματικώτερον.

Δια να έλθωμεν δε μάλλον συγκεκριμένως εις το κεφάλαιον, το όποιον ειδικώτερον μας ενδιαφέρει ως συνηγόρους του φίλου μας και εν σχέσει προς τας σκανδαλώδεις άποκαλύψεις των ήμερών αυτών, δια να έλθωμεν εις τας εν έπιγνώσει των άρχων διασκαλιζόμενας άποπλαγήσεις των άνηλικων κορσιόδων των εργατικών τάξεων, διερωτώμεθα: ποιος δύναται να ύτολογίση τας διαστάσεις, ως δύνανται να λάθουν τοιαύται κοινωνικάί άθλιότητες και ποιος δύναται να άδικήση τον τίμιον εργατικόν πατέρα ή αδελφόν, ή σύζυγον, ό όποιος από μονάδος δύναται να μεταβληθῆ εις λεγεώνα και να εξεγερθῆ σύσσωμος, να ζητήση εϋθύνας παρά των ύτεχόντων τοιαύτας;

Και ποῦ και παρά τίνος δύναται τις να όνειρευθῆ και να έλπίση το μαγικόν φίλτρον, το όποιον θα άποτλήνη τόσους ρύπους, όταν η έφαρμογή των νόμων φενακίζεται ούτω σκανδαλωδώς; Και πώς θα σωθῶσιν αι μυριάδες των μικρών υπάρξεων, αι όποιαί ρίπτονται εις την βιοπάλην άνήλικας ακόμη και ενφ' επιδιώκουν να εξασφαλίσουν εν τεμάχιον άρτου δια της έντίμου εργασίας των, και μίαν θέσιν φωτεινήν υπό τον ήλιον, εύρίσκουν δια της άπανθρωπίας των επιτετραμμένων την προστασίαν των, μόνον όνειδος και ήθικόν θάνατον;

Θα επεκαλούμεθα ύπερ αυτών την αντίληψιν των καλών και έντίμων μητέρων, αιτινες συσσωματούμεναι και αδελφούμεναι θα άπετέλουν την μόνην δυνατήν φρουράν της ήθικης και της τιμής των άνηλικων και άσθενών αυτών όντων. Θα

επικαλούμεθα ίσως ιδιαιτέρως την τάξιν των προνομιούχων γυναικῶν, ως η τύχη και αι περιστάσεις και αι κοινωνικάί συνθήκαι έταξαν άείποτε υπό αιγίδας άσφαλείς και εις ως από της τρυφεράς ήλικίας θα ένεπνευσθήσαν βεβαίως άρχαί ήθικης και άρχαί, ως το Εύχγγέλιον εκήρυξε και ών ό Χριστός έταξεν έκουτόν ως πρότυπον και ύπογραμμόν.

'Αλλά φεθ! αι πρώται, αι πολλάί, ό μέγας αριθμός, εκ-ός, όλίγων εξαίρέσεων, δεν έχει ούτε σχετικήν έλευθερίαν και αυτοβουλίαν προς τοιαύτα διαθήματα, ούτε ίσως άρκετήν αυτοπεποίθησιν εις επιτέλεσιν τοιούτου φιλανθρώπου και πικτριωτικού έργου. Εις τας δεύτερας τας κατ' έξοχήν προνομιούχους της τύχης, εις τας τάξεις των όποιων έφειλε να συναντηξ τας, κατά πλειονότητα, μεγάλας ψυχάς και μεγάλας διανοίας, συναντηξ συχνότερον ψυχάς έγωϊστικάς και τετυρωμένας και υπάρχεις τιθεμένας την μακταιοδοξίαν, την οήσιν και την κενότητά των υπέρνω των μεγάλων και ευγενών σκοπών. 'Εν μάξιστα κρίνωμεν εκ των διχθέσεων αιτινες πολλαχώς εκδηλούνται μεταξύ των εν τούτων και εκ των επιδημικών κρουσμάτων των όλιγαρχικών αξιώσεων των, φόβος υπάρχει ότι όχι μόνον ουδεμίαν έχουν συναίσθησιν της ύποχρεώσεώς των, όπως συντέλουν ύπερ της κοινωνικής αλληλεγγύης, αλλά ίσως θα έπεδίωκον την διάσπασιν της κοινωνικής ένότητος και της έπαναφοράς των χρόνων των άρχόντων και των σαριών.

Μία μόνη και άληθής μεγάλη, η Βασίλισσα των 'Ελλήνων, 'Εκείνη ητις είναι ό τύπος και ό ύπογραμμός της αρετής και της φιλανθρωπίας, και ητις μεταξύ των βασιλισσών του κόσμου και του εκπίπτοντος κατά τον δημοκρατικόν αιώνα μας βασιλικού γοήτρου, ύψωσε το βασιλικόν αξίωμα εις περιωπήν μεγάλην, έδρανώσασα τα θεμέλια αυτού επί το σφόν σύμβολον του βασιλικού οικου της 'Ισχύς μου η άγάπη του λαού μου' μόνη 'Εκείνη, τη συνχωρή τη 'Εκκλησίας και δια τρόπον προσφυούς προς τας περιστάσεις, θα ήδύνατο να επιτελέση το μέγα κατόρθωμα της προστασίας των μικρών και άπροστατεῦτων θυμάτων των λαϊκών τάξεων.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ

«Πολυμερῶς και πολυτρόπως πάλαι ό Θεός λαλήσας τοίς πατράσιν εν τοίς προφήταις, επ' εσχάτων των ήμερών τούτων έλάλησεν ήμιν εν Γ'ιώ, εν έθηκε κληρονόμον πάντων, δι' ου και τους αιώνας έποίησεν» έγραφεν εν μιᾷ των προς 'Εβραίους έπιστολών του, ό άριστος της Φαρισαϊκής σχολής μαθητής, ό φανατικός των πρώτων χριστιανών διώκτης, και μετά ταῦτα σεῦος της εκλογής του Χριστου γενόμενος, ούρανοβάμων' Αποστόλος Παῦλος.

Πολυμερῶς και πολυτρόπως έλάλησε το 'Αγιον Πνεῦμα δια των προφητῶν, περι της έλευσεως του Σωτήρος. Εις όλα τα βιβλία της 'Αγίας Γραφής, από της Γενέσεως μέχρι του βιβλίου των δώδεκα Προφητῶν, όπου και εν ρίψη τις το βλέμμα, βλέπει αυτόν αναγγελόμενον, βλέπει την εικόνα Του και την της μητρός Του εις τους λόγους των ζωγραφισμένων. 'Ο 'Ησαΐας έρμηνεύει και την σημασίαν του όνόματός Του, ό δε νεαρός Δανιήλ προσδιορίζει και τον καιρόν της έλευσεώς Του.

'Ηλθεν ό άναγγελθείς, και οτε ήλθε, παρεγνωρίσθη. Εις

τα ίδια ήλθε, και οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον, λέγει Εύαγγελιστής. Παρεγνωρίσθη ό επ' ευεργεσία ελθών ευεργετής, ως έχθρός άπωθείται ό Σωτήρ, αλλά δεν έβλαψεν η παραγνωρίσις. 'Εξετέλεσε το έργο, δια το όποιον έστάλη. 'Απωθούσιν αυτόν οι πλησίον, και προέρχονται αυτόν οι μακράν. 'Η άνθρωπότης σπεύδει, δια την σωτηρίαν της όποιας ήλθε: η φλεγόμενη και αυχμῶσα, η δεινώς πληγείσα και μη εύρίσκουσα παραμυθίαν η εις το βάλασμον, το άπορρέον από της διδασκαλίας Του. Στενάζει βαρυαλγούσα υπό το βάρος της αλύσεως, την όποιαν τη επιθέτει η τυραννία και διαφθορά, και την άλλωσιν ταύτην ουδεις των επί της γης δύναται να άρη. η ό εκ του ουρανού σταλείς. Τούτο βλέπων και ό άρότατος της φιλοσοφίας νοῦς εν τη γαληνιαία ψυχῆ του, λέγει εις τους συμπολίτας του, τό: «'Εάν μη Θεός τις κηδόμενος ύμών πέμψη ήμιν τινα...» Και ό τις ούτος, ό υπό του άληθινοῦ Θεου έπαγγελθείς, έρχεται, και δεν ευτυχει να γνωρίση αυτόν ό άγαθός σοφός. Και ό τι εξηνάγκαζε τον σοφόν να ειπή το άπόφθεγμα του εινε μηδέν, παρακαλλόμενον προς τα μετά ταῦτα πιέσαντα την άνθρωπότητα δεινά. 'Από ενός αιώνος πρό της έλευσεως του Σωτήρος, ως γνωρίζη η ιστορία λαμβάνει μεγάλας διαστάσεις η άδικία, αι βιαιοπραγμία, η τυραννία. Την χώραν του, την χώραν των φώτων, βαρῦς επέειξεν ό ζυγός της ύποταγής, την υπερασπίσασα την ευγενή έλευθερίαν του ανθρώπου τόσον το πρώτον. 'Ο λαός ό άγιος, ό εκλεκτός του Θεου, τα αυτά έπασχε. 'Αφ' ότου εξέλιπεν η γενναία των Μακκαβαίων γενεά, δεν έφάνη ουδεις πλέον άξιός να φέρη και το όνομα του εκλεκτου. 'Η κοσμοκράτειρα Ρώμη, η κρατούσα δια των δύο της χειρών τον κόσμον, orbis Romanus ως αυτοι οι ίδιοι έλεγον, η κρατούσα από της 'Αδριατικής μέχρι του 'Ατλαντικού, και από του Εϋξεινου μέχρι της [Ερυθράς θαλάσσης, ειχεν αλλάξει και δι' έαυτήν και δια τους άλλους από πολλου όψιν. Οι νόμοι της δεν ήσαν οι αυτοί, η άυστηρότης των ήθων της έχαλαροῦτο. Κατετρόπωσε τον κόσμον, αναριθμήτους φυλάς, άλλ' ό κατατροπωθείς κόσμος μετέδωκεν αυτη πολλά των νοσηρών του στοιχείων, το σώμα της δεν ήτο πλέον υγιές, ως άλλοτε. Το Forum δεν έχρησίμωσεν ως πρότερον μόνον δι' εκλογάς σεβαστών δικτατόρων, δικαίων υπάτων, ένδόξων άρχηγών, τσάκις ειχε μεταβληθῆ εις σφαγείον: έστραγγαλιζοντο και εσφάζοντο άνθρωποι δι' απλην ύπόνοιαν, δι' εν ψήφισμα, προς ικανοποίησιν ενός προσώπου όντος εν τη αρχῆ. 'Ανατολήν και Δύσιν, Βορρᾶν και Νότον, εκυβέρνα ό σίδηρος: και όχι όπως υπερασπίση δικαιοῦματα λαού μαχομένου δια την έλευθερίαν του, δια την τιμήν, δια το όνομά του, άλλ' όπως αφαιρέση τοιαῦτα, όπως δηώτη και καταστρέψη. Δολοφονία και φόνοι, εκδικήσεις και άντεκδικήσεις, εινε τα άρθρα του κώδικος του αιώνος εκείνου. Ποταμοί αιμάτων ανθρώπινων ποίιζουσι την γην. 'Ο βασιλεύς του Πόντου, 88 ετη πρό της έλευσεως του Σωτήρος, εις μίαν ήμέραν, εις την αυτην ωραν, διατάσσει τον στραγγαλισμόν όλων των εν 'Ασία Ρωμαίων και 'Ιταλών: άλλά και ό φοβερός Σύλλας μετά δύο ετη καταλαμβάνει τον στρατόν και τους οπαδούς αυτού εν Πειραιεί και 'Αθήναις, κυριεύει την πόλιν δι' άλλώσεως και εκδικούμενης αφ' ενός, θέλων δε να ανακαλέση και την περι της εξορίας του άπόφασιν της Συγκλήτου αφ' ετέρου, το όποιον δεν

ήτο δυνατόν να κατορθώτη, αν δεν παρουσίαζε τον ρωμαϊκόν σίδηρον νικητήν, εις μίαν νύκτα τόσον αίμα έχυσεν, όπου κατά τους ιστορικούς των χρόνων εκείνων, το αίμα πληρώσαν τον Κερκμεικόν και πλημμυρήσαν, έχύονετο έξω των πυλών, εις τα προάστεια.

'Η ώμότης και διαφθορά ειχον φθάσει εις το Zenith: ό νοῦς έσκοτίσθη, η καρδιά έπωρώθη. Ουδέν ίσχυε προς θεραπείαν του κακού η η ανακαινίσις του κόσμου, δια του έπαγγελθέντος Σωτήρος, δια της υπ' αυτού άνοικοδομήσεως του Ναου. Τούτο προβλέπων και ό προφητάναξ, άναφωνεί εις τον πεντηκοστόν του ψαλμόν: «'Αγάθυνον, Κύριε, εν τη ευδοκίᾳ σου την Σών, και οικοδομηθήτω τα τείχη 'Ιερουσαλήμ. Τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, άναφοράν και ολοκαυτώματα: τότε άνοίσουσι επί το θυσιαστήριόν σου μόσχους». Ουδέν πλέον ήδύνατο να σώρη τον εις τους ληστὰς περιπεσόντα άνθρωπον, η ό όλνος και το έλαιον, το άπορρέον από της διδασκαλίας του έπαγγελθέντος κληρονόμου. Αυτός και μόνος, δια του λόγου Του και μόνου, έθεράπευσε τας πληγὰς, συνέτριψε τας αλύσεις, κατήργησε τους νόμους των αιμάτων, έσθεσε το πυρ. Κετεπολεμήθη επί της Γης, και μετά την άπέλευσίν Του οι εν τῷ όνόματι Αυτου βαινόντες, άλλ' εις ουδέν ίσχυσεν η άνθρωπινος πάλη κατά του Θεου. 'Ας περιτυλίσωσι τα σώματα των μικρόρων δια δερμάτων ζώων, όπως τα παραδώσωσιν εις τα άγρια θηρία: ως αλείψωσιν αυτά δια ρητινης, και άνάπτοντες και κρατούντες αυτά αυτοκράτορες εις τας χείρας, ως φωτίζουσι τας εις τους κήπους των διδομένας έορτάς. Ουδέν κατορθώνει η άγρία μακία των όσημέραι αυξάνει ό αριθμός των προσερχόμενων. 'Η Ορησκεία των ώμων τυράννων δεν έμποδίζει την άνθρωποθυσίαν, την τυραννίαν, την καταπάτησιν των δικαιωμάτων του αδυνάτου: άλλ' η διδακκαλία του Θεου, δια τον όποιον μαρτυροῦσι, διατάσσει την καρτερίαν, την συμπάθειαν, τον έλεον, έχει ως βάση την πίστιν, την έλπίδα, την αγάπην. Αυτός έδίδασκεν, άλλά και εφήρμωσεν εις έκουτόν την διδασκαλίαν Του. Διώκονται οι μάρτυρες, και καταφεύγουσιν εις κατακόμβας και σπήλαια: και μήπως ό Θεός των δεν εγεννήθη εν σπηλαίῳ! μήπως δεν κατεδιώχθη βρέφος έτι, φεύγον από τόπου εις τόπον, όπως άπορύγη την μάχιραν των δημίων Του! 'Εμπαίζονται, δαίρονται, μαστιγοῦνται: και μήπως δεν ενεπαίχθη, δεν εδάρη, δεν έμαστιγώθη αυτός ό ίδιος; Θανατοῦνται δια πικνοειδών θανάτων οι μάρτυρες: και μήπως ό Θεός των δεν έθανάτωθη, δια του άτιμοτέρου τούτων! Και ετεβάθησαν τον νεκρόν Αυτου! μη ό στρατιώτης δεν ένυξε δια λόγους την πλευράν Του, οτε πλέον ειχε παραδώσει και την ύστάτην πνοήν, αφήτας φωνήν μεγάλην πόνου, οτε πλέον δεν άνηκεν ως άνθρωπος εις τον κόσμον, εις τον όποιον άνηκον οι δήμιοί Του! Και εις όλον εν γένει το διάστημα του βίου Του, τί έλαβεν ως άμοιβήν ευεργετών, η άχαριστίαν και κοπραγίας! άλλ' απέδωκε ταύτας; άπίστησε; παρητήθη του σκοπού του;

Καρτερία λοιπόν! Αυτός ό ίδιος έδωκε το παράδειγμα. Πίστις, έλπίς, αγάπη. Αυτός έδόθη άντίλυτρον από υπερτάτην προς τον πλησίον Του αγάπην. 'Η διδασκαλία Του απέδιδεν εις τον άνθρωπον την έλευθερίαν, την όποιαν τῷ ειχε δώσει ό Πλάστης, και τῷ αφήρεσεν η τυραννία. 'Αγάπην

πρός ἀλλήλους καὶ πίστιν πρὸς αὐτὸν σταθερὰν, καὶ ἐλπίδα ἀκράδαντον. Παρὰ τοὺς τάφους τῶν φιλότατων ἐξακολουθοῦσι ν' ἀκούωσι καὶ διδάσκωσι τὸν λόγον Του. Θὰ νικηθῶσιν οἱ διώκται· τὸ εἶπεν εἰς τὸ τελευταῖον Του μάθημα πρὸς τοὺς μαθητὰς Του: Ὁ χρυσὸς, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον. Ὁ κόσμος λοιπὸν θὰ νικηθῇ· θὰ ὑποχωρήσῃ οἱ διώκται. Ὡς καὶ εἶδον οἱ διάδογοί των αὐτοῦ; ὑποχωροῦντας, τὸν μὲν μετὰ τὸν δέ, ἄνευ βίας, ἀποβάλλοντες τὰ στέμματα ἀπὸ τῶν ἐστεμμένων των κεφαλῶν πρὸ τοῦ ἀικανίου Του στεφάνου, κατερχόμενοι ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν των θρόνων καὶ γονυπετοῦντες πρὸ τοῦ μαύρου Του σταυροῦ· ὁ θρόνος, ὃν ἔλαβεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ τέλειος, ὁ Χριστὸς Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων, ὁ τῆς πανυπερουλογημένης Κόρης καὶ πανυμνήτου Μητρὸς ἀνώδυνος ἅγιος Ἰώαννης, δι' οὗ ὁ Πλάστης πρὸς τὸ πλάσμα ἐλάλησεν, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησε.»

Μαρία Πινέλλη

Η ΝΕΑ ΓΥΝΗ

ΙΑ'.

Εἶναι κουραστικὸν δι' ἄνδρα ἀληθῶς ἀνεπτυγμένον νὰ εὐρίσκειται μὲ γυναικῶν περιωρισμένου πνεύματος ἢ καὶ εὐφυῶ κατ' ἀντανάκλασιν μόνον, ἧτις ὁμοιάζει πρὸς τὸ κάτοπτρον ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμοίει ὁ ποιητὴς Rodenbach:

Καθρέπτης εὐπειθῆς ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἀνθίσταται. Ἡ τῶν πατέρων μας σύντροφος, ἡ δυστυχῆς, ἡ τοικύτη καὶ ἡ συντροφιά τῆς σήμερον μᾶς ἐκνευρίζει. Ἄλλ' ἡ γυνὴ δὲν θὰ ἔχῃ ἴδιον φῶς καὶ ἴδιαν ἀκτινοβολίαν, ἐὰν δὲν γίνῃ ὡς ἔχον ἴδιαν συνείδησιν. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον βήμα, ὁ ἀναπόφευκτος ὄρος, ἡ μεγάλη ψυχολογικὴ ἀνάγκη, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδὲν φαινόμενον χειραφετήσεως δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ. Τὸ Εὐαγγέλιον περιέχει μίαν λέξιν αἰώνιον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἐφαρμογῇ τῆ: «Θὰ γνωρίσητε τὴν ἀλήθειαν, λέγει, καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ σᾶς καταστήσῃ ἐλευθέρους.» Ἀλλὰ πῶς νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ ἀλήθεια εἰς τὴν γυναικῶν, ἐὰν αὕτη δὲν ἔχῃ ἴδιαν συνείδησιν, ἐν δὲν δύναται νὰ σκέπτεται καὶ νὰ δράσῃ ἑαυτῆς; Μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἡ ἐλευθερία, ἧτις δὲν δύναται νὰ συνυπάρξῃ μὲ τὰς πρὸς στιγμὴν διαπασθείσας ἀλύσεις, αἰτίνας ἀπειλοῦν νὰ ἀναδεθῶσιν καὶ πάλιν τῇ συνειδήσει αὐτῆς τῆς δούλης, τὴν ὁποίαν κουράζει ἡ ἐλευθερία. Ἡ ἐλευθερία εἶναι προνόμιον, τὸ ὁποῖον ἀποκτῶν τις διὰ τῆς σκέψεως, τῆς φρονήσεως, τῆς ἐπιστήμης. Δύναται μίαν γυνή, καὶ ἐὰν εὐρίσκειται εἰς τὰ ἐνδότερα γυναικωνίου ἢ φυλικῆς, νὰ εἶναι μᾶλλον ἐλευθέρη ἀπὸ τὴν προνομιοῦχον Εὐρωπαϊαν, ἐὰν γνωρίζῃ ἑαυτὴν καὶ ἐὰν εἰξούρη νὰ θέλῃ ὅ, τι πιστεύει δίκαιον. Ἄλλως, τε ἐὰν μόνον φαντασθῶμεν ὅλας ὁμοῦ τὰς γυναικῶν ἀποκτώσας διὰ μαγικῆς τινος δυνάμεως ταυτόχρονας συνείδησιν, θὰ ἡλευθεροῦντο ἀμέσως, ὅχι πλέον δι' ἀγώνων, ἀλλὰ διότι τὸ παλαιὸν κοινωνικὸν οἰκοδόμημα θὰ κατέρπηπεν.

Οἱ καλλιτέχναι μού φαίνονται οἱ μεγάλοι προφήται τῆ ἐνσυνειδήτου γυναικός. Ναι· δὲν θὰ παύσω νὰ τὸ ὑποστηρίζω· ὁ Leonard de Vinci μένει πάντοτε εἰς τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἰσχυροτέρων ἀρχηγῶν τῆς χειραφετήσεως. Αἱ γυναῖκες τῶν εἰκόνων του δὲν ἔμειναν μυστηριώδεις, παρὰ διότι ἦσαν αἱ

γυναῖκες τοῦ μέλλοντος. Οἱ ἐρμηνευταί, οἱ κριτικοί, ὁ ὄχλος, μὴ ἐννοοῦντες τὸ μέλλον καὶ κρίνοντες ἐκ τῆς ἰδίης διαφθορᾶς ἀνεκλήρουν τὰς γυναῖκας τῶν εἰκόνων αὐτῶν διεφθαρμένας. Τὸ μείδιμα τῆς Joconde ἐκρίθη ἀσελγές, διότι ἐπὶ χεῖλεων, ἃ ἡ προγονικὴ κληρονομία ἔχει προδιαθέσει διὰ φίλημα μόνον, ἔδωκε τὸ θεῖον σχῆμα τῆς ἀφυπνίζουσας διανοίας. Ἡσαν πολὺ ἀγναὶ αἱ νέαι αὐταὶ γυναῖκες, διὰ νὰ μὴ τὰς παρρηγορήσῃ ὁ ὄχλος καὶ τὰς θεωρήτῃ τερατώδεις. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὰς ἡρώιδας τοῦ Ἰβεν, αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε εἶναι ὀλιγώτερον ἐκείνων ἀγναί. Οἱ προρραφῆται τῶν ἡμερῶν μας, ἐπαναλαμβάνοντες τὴν προπαιδικὴν παράδοσιν, μᾶς εἰκόνιζαν τὴν γυναικῶν σκεπτικὴν καὶ ἰδιαιτέρως θελκτικὴν, ὡς κατανοήσασαν, ὅτι τὸ ὠραῖον σῶμα δὲν εἶναι ὠραῖον παρὰ διότι ἐνοικεῖ εἰς αὐτὸ ὠραία ψυχὴ. Εἰς τὸ Salon τῶν Ἡλυσίων ἐκίνησεν ἐρέτος τὴν προσοχὴν μου, μεταξὺ τῶν γλυπτικῶν ἔργων, γυνὴ καθήμενη ἢ «σκεπτομένη» τῆς κυρίας Syamour. Ἀπὸ τὴν μίαν χεῖρά της ἀπέθηεν νὰ πέσῃ τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε δι' αὐτὴν ὁ ἐρμηνευτὴς τῆς Γνώσεως. Μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα ἀνήσυχον ὑποστηρίζει παρειὴν νέου καὶ τρυφεροῦ πρωτόπου. Ἡ νέα αὕτη Εὐξ δὲν προσέχει ἢ εἰς τὰς φωνὰς τῆς ψυχῆς της, μὲ τὸ μέτωπον ὡς ἀνθιστάμενον κατὰ τῆς Εὐκρινέως, μὲ τοὺς ὑποχωρητικὸς ὀρθοκλμούς τῶν προσβεβλημένων ψυχῶν, αἰτίνας συγκεντροῦνται ἐν ἑαυταῖς. Περὶ τὸ πρόσωπον, περὶ τὸ καλυμμένον μακρὸν σῶμα της, τὸ θετικὸν περιβάλλον τῆς ἡδονῆς ἀποδεικνύει ὁποῖα ἀπεριόριστο πηγαὶ κάλλους ἀποκαλύττονται ἐν τῇ σιγῇ καὶ εἰς τὴν θαυμασίαν αὐτὴν μορφήν τῆς ἀνθρωπίνης κατασκευῆς. Ἡτις ὀνομάζεται Meléte. Τοικύτη εἶναι ἡ σύγχρονοι γυνή. Αἰσθάνεται ἑαυτὴν ζῆνιν εἰς τὰς χυδαίας παραδόσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐστέναν οἱ πρόγονοί της.

Ἄλλως τε οὐδὲν ἀπόλλυται ἐξ ὅλων, ὅσα δὲν διευτυπώθησαν ἔτι, ἐξ ὅλων ὅσα δὲν ἐξέλαμψαν ἀπ' ἑαυτῶν. Εἰς ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν πρὸς τὴν κ. O. de Beyobrazzow ἡ κ. de Peyrebrune ἐπέβεβαίωσε τὰς ἐλπίδας μας εἰς τὰ ἀθάνατα αὐτὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἡ γυνὴ δὲν ἐξεδήλωσεν ἀκόμη... «Ὁ σπέρμας, εἶπεν τῆς πνευματικῆς δημιουργίας ἢ μᾶς ἀρροῦνται εἶναι ἐν ἡμῖν πολὺν ὥρ, καὶ ὁ σπέρμας οὗτος θὰ καρποφορήσῃ ὡς ὁ καρπὸς τοῦ σίτου, ὁ κλεισμένος ἐπὶ μακρὰ ἔτη εἰς σύριγγας, ὁ ὁποῖος, ἐλευθερούμενος καὶ ριπτόμενος εἰς καλὴν γῆν, ὑπὸ ἄπλετον ἡλιον, ἀνευρίσκει ἀθικτον τὴν ἀνασταλεῖσαν γονιμότητά του καὶ αὐξάνει. , δίδει τοὺς καρπούς του, ἐξ ἴσου ζωντανὸς καὶ ὠραῖος, ὡς νὰ μὴ εἶχε κοιμηθῆ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὑπὸ τὸ καταθλιπτικὸν βᾶρος τῶν ὑπερηγάνων πυραμίδων».

Ἄλλ' ἡμεῖς περιμένομεν παρὰ τῆς ἐνσυνειδήτου Εὐξ καὶ τι ἀνώτερον ἢ τοῦλάχιστον διάφορον. Εἰς κόκκος σίτου, ἔστω καὶ παλαιός, χιλίων χρόνων, εἶναι πάντοτε καὶ ἀκόμη εἰς κόκκος σίτου. Μία προσωπικὴ σκέψις, ἐξελθούσα ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου τῆς ἀδελφῆς μας, θὰ ἔχῃ τὸ ἴδιον ἄρωμα της, ἀνόμιον πρὸς τὸ τῶν ἰδικῶν μας σκέψεων... Θαυμάσια λοιπὸν προσδοκῶμεν παρὰ τῶν αἰώνων τοῦ μέλλοντος ἀποτελέσματος, οἵτινες μόνον θὰ γνωρίζουν καὶ θὰ ἀποκαλύψουν τὴν τελείαν αἰγλήν τῆς γυναικείας ψυχῆς.

Ὁ Auguste Comte ὕψωσεν ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ, εἰς τὸν βωμὸν τῆς Φ. λανθρωτίς του, παρρητικὴν γυναικῶν φέρουσαν

εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐν παιδίον. Κατενόησεν ἄρα ὁ μέγας αὐτὸς νοῦς, ὅστις ἠρέσθη νὰ ἀποθάνῃ ὡς ποιητῆς, τὴν θαυμασίαν ἐννοιαν τοῦ συμβόλου τούτου; Ναι! ἡ γυνὴ εἶναι βεβαίως ὁ τύπος τῆς ἐπαγγελίας τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ μέλλοντος, κατ' ἢν οἱ κτηνώδεις μῦς δὲν θὰ βραχυλεύουν πλέον, καὶ ὅπου ἡ εὐαίσθησια τῶν νεύρων διὰ τῆς ἡρέμου ἐντάσεως καὶ τῆς ἐκούσιος καὶ νοήμονος τῶν οὐσιῶν ταξινομήσεως θὰ ἐπικρατήσῃ. Ναι! τὸ θεῖον αὐτὸ παιδίον, εἰς τοὺς ἀγνοῦς καὶ ἀμώμους ἐκείνους κόλπους, εἶναι ἡ νέα ἰδέα· εἶναι ἡ εὐεργετικὴ πνευματικότης· εἶναι ἡ κοινωνία τοῦ μέλλοντος. Τὸ πιστεύω ἀδιστακτικῶς, ἡ κοινωνία τοῦ μέλλοντος δὲν θὰ ἀναγεννηθῇ παρὰ μὲ τὴν συνδρομὴν τῆς ἐνσυνειδήτου γυναικός. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ οὔτε νέα κοινωνία, ἐὰν δὲν ἔχῃ παράγοντα, καὶ συνεργάτη εἰς τὴν πρόοδόν της τὴν γυναῖκα. Ἄνευ αὐτῆς θὰ μείνῃ ἡ παλαιὰ κοινωνία, ὀλίγον περισσότερο ἐξηθρομένη διὰ τῶν σοφισμῶν τῶν ἀνδρῶν. Ἰδοὺ τὸ ἀθάνατον παιδίον, τὸ ὁποῖον μᾶς ὀφείλει ἡ ἀγνή γυνή, τὴν ἀσύγκριτον γενεάν, καρπὸν τῆς γενεᾶς της. Διότι, ὅπως τὸ ἐπίστευσεν ὁ Πλάτων, καὶ ὅπως οἱ αἰῶνες τῶν χριστιανικῶν προσπαθειῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας σκέψεως μᾶς τὸ διδάσκουν, δὲν ὑπάρχουν μόνον οἱ οἱ τῆς σαρκός· ὑπάρχουν τέκνα καὶ γενεαὶ τῆς ψυχῆς. Δὲν δημιουργοῦμεν σωματικὴν ἀνθρωπότητα μόνον, δημιουργοῦμεν ἀκόμη τὴν πρόοδον, τὴν ἀγάπην τὴν ἰδέαν, τὴν ἀρετὴν. Καὶ ἰδοὺ τὸ ἀπροσδόκητον δῶρον τῆς αἰωνίας Μητρὸς, τὸ τελευταῖον, τὸ ὠραιότερον τῶν τέκνων της—ἡ εἰρηνοποιὸς ψυχὴ, ἡ ἀγνή καὶ ἡρεμὸς τῶν νεωτέρων χρόνων.

(Κατὰ τὸν Jules Bois)

Ἐλένη Γεωργιάδου

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Δὲν εἶχε σημαίνει ἡ τετάρτη, ὅταν πρὸ τῆς θύρας τῆς Mme Marie ἐσταμάτησεν ἡ ἀμαξία, ἡ φέρουσα τὴν νέαν καλλιτέχνιδαν, ἧτις εἶχεν ἀποχωρισθῆ τοῦ συζύγου καὶ τῆς πενθερᾶς της εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Tunnel. Ἡ κ. Μεριδὼρ εἶχεν ἀποφανθῆ, ὅτι δὲν ἐσύμφερε ὃ ἀθεοῦν ἀνὰ τὴν πόλιν ἐπωχούμενοι οἱ τρεῖς μαζῆ, καὶ ὁ Κώστας, ἂν καὶ εὐρίσκων ὑπερβολικοὺς τοὺς φόβους τῆς μητρὸς του, οὐχ' ἤττον ἠναγκάσθη μὲ κακὴν διάθεσιν νὰ ἀποχωρισθῆ τῆς συζύγου του. Ἡ Μαρία τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ τοῦ ὑπεσχέθη νὰ τοῦ γράψῃ ἐντὸς τῆς ἐσπέρας.

Ὅταν ἡ Mme Marie εἶδεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς τραπεζαρίας της τὴν Μαρίαν κατερχομένην τῆς ἀμαξίας μὲ τὴν βαλίτζαν της, ἔτρεξε καὶ ἤρριξε τὴν θύραν καὶ μετὰ λόγων θερμῶν συμπαθείας τὴν ὑπεδέχθη. Ἀλήθεια, ματμαζέλ, εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀνησυχῶ. Τί γινήκατε τόσες μέρες; Σὲ κανένα χαρέμι πάλι εἴσαπτε κλεισμένη, εἶπε μὲ τὴν λεβαντίνικην γλωσσάν της. Κάθε βράδυ εἰσάξαμεν τὴν κάμαρά σας καὶ ὄλο μὲ τῆς ἐτοιμασίας ἐμέναμεν.

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀνέλθῃ ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον ἡ νεαρὰ ὑπηρετρία τῆς Mme Marie, ἧτις ἐξετέλει καθήκοντα θαλαμηπόλου δι' ὅλους τοὺς ἐνοικιαστὰς. Ἠρπασε τὴν βαλίτζαν ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Μαρίας, καὶ ὡς πεθυμήσαμεν, ματμαζέλ, τί μᾶς ἐγινήκατε; Προστάξτε νὰ ἀνάψω ὁσὴν κάμαρά σας.

Ὅπως θέλης, Ἄννα, εἶπεν ἡ Μαρία. Ἄν καὶ μού φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη ἀπὸ φωτιᾶ.

Ἡ ὑπηρετρία ἀνῆλθε μὲ τὴν βαλίτζαν, ἐνῶ ἡ Mme Marie, περιεργός, ὡς ὄλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἰδιαιτέρως αἱ γυναῖκες τῆς Κων]πόλεως προσεκάλει τὴν Μαρίαν νὰ περάσῃ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, νὰ πάρῃ ἕνα καφέ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τῆς ἔλεγε, ποῦ ἦτο καὶ τί ἔκαμε αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

Ὡς ποῦ νὰ σᾶς σιάξῃ τῆς κάμαρές σας ἡ Ἄννα, κμεστρίνα, ἔτσι ἐσυνείθιζε νὰ ὀνομάζῃ τὴν ζωγράφον, θὰ ἔχετε πάρει τὸ καρεδάκι σας. Βλέπετε ἡ σπιριτιέρη εἶνε ἐτοιμη καὶ τὸ νερὸ βράζει, γιὰ τὴν ἑτοιμαζόμενον νὰ πάρω καὶ ἐγὼ τὸν δικό μου καφέ. Ἐπειτα ἔχω ἕνα σωρὸ παραγγελίας γιὰ λόγου σας. Αὐτὲς τῆς ἡμέρας, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ κλείνει μόνον γιὰ τὸ νομά σας. Καὶ λαμβάνουσα ἐν ἀδάκιον ἀπὸ τὸ τραπέζι, τῆς τῆς ἐργασίας, ἡ Mme Marie καὶ μερικὰ γράμματα καὶ κάρτες ἀπὸ τὸ συρτάρι της, τὰ ἔστεινε πρὸς τὴν καλλιτέχνιδαν: βλέπετε πόσα γράμματα καὶ μπιλιέττα. Ὅριστε τὰ γράμματα καὶ νὰ καὶ ὅσοι ἤλθανε γιὰ δουλειά. Καὶ μὲ τὸ ἀδάκιον εἰς τὸ χέρι ἤρριξε: Πρώτη, πρώτη, ἦλθεν ἡ γκουβερνάντα τοῦ χαρμεῖου τοῦ Χουστὴν Πασσά νὰ ρωτήσῃ ἂν θὰ εἶναι τὸ κάδρο τοῦ παιδιοῦ ἐτοιμὸν τὴν ἄλλη Κυριακὴν. Ἐφῆρε καὶ αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν, ποῦ τὴν τράβηξαν ἐπιτηδὲς πρὸς μεγάλην γιὰ εὐκολίαν σας, καὶ ἐρώτησε, πότε πρέπει νὰ φέρῃ πάλιν τὸ μικρὸ. Ἦλθε καὶ ξαναῆλθε, τρεῖς φορές ὡς ποῦ ἀναγκάσθηκα νὰ πῶ, πῶς δὲν ἤμουν καὶ γὼ στὸ στίτι. Ἐπειτα πέρασε δύο φορές ἡ κυρία τῆς Ἰταλικῆς: ambassadas καὶ ἀφοῦ δὲν σᾶς ἤδρεν, ἀφῆκεν αὐτὴν τὴν μπομπονιέρα μὲ τὰ κουρέτα καὶ εἶπε, ἔμα γυρίσετε νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ πάτε. Καὶ τί ὁμορφιά ποῦ τὴν εἶχε, ματμαζέλ μου, δὲν λέγεται... φοροῦσε ἕνα φόρεμα! Ὅλο χάνδρα κα ντατέλλα ἀληθινή!...

Ἡ Μαρία, ἐφ' ὅσον ἡ οἰκοδέσποινα της περιέγραφε τὴν τουαλέτα τῆς κυρίας τοῦ Ἰταλοῦ πρέσβους, ἐξήταξε τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐπιστολῶν της. Φαίνεται, ὅτι μία ἐξ αὐτῶν τὴν ἐνδιέφερον ἰδιαιτέρως, διότι τὴν ἀπεσφράγισεν ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν Mme Marie ἤρριξε νὰ τὴν διατρέξῃ μὲ τὸ βλέμμα. Ἐφ' ὅσον ἀνεγίνωσκεν ἡρῆρξικα καὶ ὠχρία ἐναλλάξ.

Ἡ Mme Marie, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους ἀντελήθη, ὅτι δὲν ἐπρόσεχαν εἰς τὴν φυλικίαν της, ἐπιώπησε καὶ ἐπερίμενε ὡς δὲ διὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἐνοικιαστρίαν της, εἶτε μὲ κάποιον ὄρος μυστηριώδες. Ἦλθε καὶ ὁ Mr Μεριδὼρ, γιὰ λόγου σας, μὲ τῶρα, βλέπω, δὲν ἔχετε καιρὸ νὰ μὲ ἀκούσετε.

Ἡ Μαρία εἰς τὸ ἀκουσμά τοῦ ὀνόματος Μεριδὼρ, ἀνεπήδησε καὶ ἠτιθάθη ὅτι εἶχε γίνῃ κατακόκκινη.

Πῶς; ποῖος Μεριδὼρ; ἠρώτησε μὲ ἀνησυχίαν καὶ εἰς τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὴν φωνήν.

Ὅχι δὲ, ὁ Monsieur Κώστας, εἶπεν ἡ Mme Marie μὲ πονηρίαν, καλὲ, ὁ Τσελεπῆ-Γεωργιάκης, ὁ πατέρας τοῦ.

Ἡ Μαρία ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐστέκετο εἰς ἀναμμένα κάρβουνα.

Τὴν ἤθελεν ὁ πατέρας τοῦ Κώστας, καὶ δικτὴ ἦλθε νὰ τὴν ζητήσῃ! Μήπως εἶχε μάθει, ὅτι εὐρίσκειτο μὲ τὸν οἶόν του καὶ ἦλθεν αὐτοπροσώπως νὰ πεισθῆ, ὅτι ἀπουσίαζε. Μήπως εἶχε μάθει τὸν γάμον των! Ἀπὸ κόκκινη ὅπου εἶχε γι

νει, ήσθάνετο τώρα ότι επάγωνεν όλη και ότι μόλις ήμπο-
ρουσε να στέκεται εις τὰ πόδια της. Τόσον ταραχμένη ήτο,
ώστε δέν ήδύνατο, ούτε μίαν κών λέξιν να άρθρώση.

Η Μ^{me} Marie, ή όποία κατά βάθος ήτο μία άγχαθή γυ-
ναικούλα, και συνεπάθει υπερβολικά και εθαύμαζε την καλ-
λιτέχνιδα, δέν ήθέλησε να την βασανίση περισσότερο. «Καλέ
τίποτε. Για δουλειά ήλθε και ό Τσελεπή Γεωργάκης.
Θέλει να κάμη τό πορτρέτο της μητέρας του για να τό
στείλη της αδελφής του, που μένει εις την Πετρούπολιν.
Τώρα κιντά θα φύγη θαρρώ ή ματμαζέλ Λέλκ και θα τό
στείλη μαζή για δωρον. Και επειδή πολλές φορές 'σαν είμαι,
έκει, μιλω για τό όνομά σας και για την τέχνη σας που κάμει
τους ανθρώπους περισσότερο από άληθινούς, και είδαν και
ένεινι τό κάδρο που κάμετε του γιατρού Ντέιντζεν, για αυτό
άπεράσισαν να σας δώσουν αυτήν την παραγγελίαν.

Η Μαρία άνέπνευσε. Άλλά τόσον είχε συγκινηθή, ήτο
δέ άκίμη και εξητλημένη από την κακοδιάθεσίαν της, ώστε
δέν έβλεπε την στιγμήν να μείνη μόνη. Άκουσε Μ^{me} Marie,
είπε. Είμαι όλίγον κακοδιάθετη και πολύ κουρασμένη. Γι'
αυτό δέν θα μπορέσω να πάρω τον καρφέ μου μαζή σας.
'Αν θέλετε να μου τον στείλετε επάνω, θα μου κάμετε με-
γάλην χάριν. 'Ο,τι άλλο έχετε να μου 'πείτε για παραγγε-
λίες, μου τό λέτε αύριον.

— Ευχαρίστως, μαστρίνα μου, είπεν ή Μ^{me} Marie, ή
όποία άντελήφθη, ότι άληθώς ή ένοικιαστριά της ήτο πολύ
χλωμή και καταβεβλημένη. Και τό φαί σας θα θελήσετε να
σας τό φέρωμεν άπάνω ;

— Δέν θα φάγω τίποτε. Θα πάρω μόνον ένα τσάι και
ένα αυγό μελάτο. Και με τά γράμματα και τά επισκεπτή-
ριά της ανά χείρας, ή Μαρία διηυθύνθη προς την κλίμακα με
έν *au revoir*, Μ^{me} Marie άρκετά έγκάρδιον.

Όταν εισήλθεν εις τό δωμάτιόν της ή Μαρία, της έφάνη
ότι άνεγεννάτο. Τώρα έκει μέσα ήτο έλευθερά να σκέπτεται
ό,τι ήθελε και να κάμη ό,τι ήθελε, χωρίς να πρέπη να δίδη
λόγον των σκέψεων και πράξεων της. Τά πράγματα όλα εύρε
στερεοτύπως εις την θέσιν των, τακτικά και καθαρά, ως
τά εύρισκε πάντοτε, χάρις εις την μέχρι παραξενιάς λεπτο-
λόγον τάξιν και καθαριότητα της Μ^{me} Marie. Η Άννα έφερε
τώρα την άπαστράπτουσαν από κρύσταλον φιάλην με νερό,
τό όποιον είχε άνεβάσει αυτήν την στιγμήν, και επειδή εί-
χεν άρχίσει να σκοτεινιάζει, ήρώτησεν αν ήτο ώρα να ανάψη
φώς.

— Είναι ένωρίς άκόμη, είπεν ή Μαρία, ή όποία ήγάπα
άκριβώς να μένη μόνη με τάς σκέψεις της, την ώραν αυτήν,
όπου τό φώς παλαίει άκόμη με τό σκότος και όπου τά διά-
φορα έπιπλα και λοιπά άντικείμενα προσλαμβάνουν ιδιαιτε-
ραν τινά φυσιογνωμίαν ως σκοτεινών φαντασμάτων και σκιών
και δίδουν την συναίσθησιν μιας μυστηριώδους ζωής ή όποία
έπιπνέει και εις τά άψυχα άκόμη πράγματα. Θέ μου φέρης
τον καρφέ, όπου έχει έτοιμον ή κυρία σου και θα με αφήσης
έπειτα να ήσυχάσω, είπεν ή Μαρία.

Στους όρισμούς σας, απήντησεν ή Άννα, ή πετρχτούλα
υπηρέτρια, ή όποία ήσθάνετο έν ειδος σεβασμού και αυτή
προς την νεαν καλλιτέχνιδα, και διότι ήτο πάντοτε γενναία
εις τά φιλοδοξήματά της και ό ότι έκαμνε τόσον ώραίας εί-

κόνας και διότι τόσον διέφερε από όλας τάς άλλας κυρίας,
τάς όποίας είχαν ύπηρητήσει εις την ζωήν της. Ένωρίς στιγ-
μών μόλις τινών, είχε κατέλθει έως τό πρώτον πάτωμα και
όταν εξήρχετο με τον καρφέ της ματμαζέλ, ως έλεγεν, ή
θύρα ήνοιξε, και εισήλθεν ό κ. Μεμιδώφ. Μετά έν λεπτόν
όπισθεν σχεδόν του κυρίου εισήλθε και εις Άρμένιος όν
είχαν εις τό σπίτι δια της χονδρές δουλιές και ό όποιος έφε-
ρε μίαν ώραίαν δέσμιν από άσπρα τριαντάφυλλα και έν
γράμμα.

Η Άννα με τό ένστικτον, τό όποιον μάς κάμνει να προ-
φυλάσσωμεν από τον κίνδυνον όσους αγαπώμεν, έτρεξεν, ήρπασε
τά τριαντάφυλλα, έκρυψε τό γράμμα υπό την ποδιά της και
διηυθύνθη προς την κλίμακα. Άλλ' ό κ. Μεμιδώφ είχε στρέ-
ψει τό βλέμμα έν τή μεταξύ. Ποιός στέλλει αυτά τά εύ-
μορφα λουλούδια, κρουτσούκ, και για ποιόν είναι; ήρώτησεν,
άτεινίζων με έναγωνίον βλέμμα την Μ^{me} Marie, ή όποία ως
ήκουσε τά βήματα, είχε σηκωθή από την θέσιν της και έπρο-
χώρει εις προϋπάντησίν του.

Ό Άρμένιος, ένοήσας ότι έπρεπε να σιωπήη δέν απήν-
τησεν. Είναι της ματμαζέλ, έφώνασα τον κρουτσούκ πρό ό-
λίγου και να πάη να της τά αγοράση, γιατί ξερω πως
τρελλαίνεται για τ' άσπρα τριαντάφυλλα, απήντησεν ή Μ^{me}
Marie, ή όποία ήξευρεν ότι ό Κώστας Μεμιδώφ από εξ ήδη
μηνών έστελλε καθ' ήμέραν μίαν άνοδοσμένη από άσπρα ρόδα
εις την Μαρίαν. Άνήτυχος όμως και αυτή, μήπως ό κ. Με-
μιδώφ ζητήσει περισσοτέρας εξηγήσεις από τον Άρμένιον και
μάθη ποιός έστελλε τά ρόδα, προσέθηκεν, άπασχολούσα την
προσοχήν του σιόρ Γεωργάκη.

Μας ήλθε δά ή μαστρίνα μας απόψε και της μίλησα για
τό πορτρέτο της νεές σας. Η καυμένη είναι λιγάκι άνήμπορη,
είτε μη θα σας άνέβραζε να την ιδήτε απόψε.

Η ύπηρέτρια έν τή μεταξύ ένοήσασα, ότι έπρεπε να απο-
πέμψη τον ύπηρέτην, τον έπλησίασε και «περίμενε εις τό
καντούνι, του είπε, και έν έχη απάντησιν τό γράμμα θα
σου την φέρω έκει». Και αφού έκλεισε την εξώθυραν διηυθύν-
θη τώρα άποφασιστικά επάνω.

Όταν εισήλθεν, ή Μαρία ήτο εις τό δωμάτιόν της και
ήλλασεν φόρεμα. Ματμαζέλ, έφώνασε δειλά ή Άννα, έχεις
έν γράμμα και λουλούδια. Τά φερειν ό κρουτσούκ και πε-
ριμένει.

Η Μαρία μισενδυμένη εξήλθεν εις τό μικρόν της έργα-
στήριον. Ηρπασε τά ρόδα και τό πρόσωπόν της κατηγά-
σθη άμέσως από μεγάλην χράν. Και ένψ έράινετο ότι τά
ώσφραίνετο, τά εθώπευεν έλαφρά με τά χείλη και έμεθύετο,
από τά λόγια της άγάπης, τά όποια της έλεγαν εις την ιδι-
κήν των, την μυρωμένη γλώσσαν, τά ώραία άνθη. Έξησε και
πάλιν την στιγμήν αυτήν τον έρωτά της, τον πρό του γά-
μου, τον έρωτα τον άγνόν, τον ώραιον, τον ευγενή, ό όποιος
μεταρσιόι τό πνεύμα και εξυψώνει και εξιδανικεύει την ψυχήν.
Τόν έρωτα με τους φίλους και τάς έλπίδας του, με τάς
προσδοκίας και τά χρυσά όνειρά του. Τόν έρωτα, τον όποιον
περβάλλει ό πέπλος του άγνώστου και ή γοητεία του μυ-
στηρίου. Τόν έρωτα, όπου αδελφώνει τάς ψυχάς, όπου ζευ-
γαρώνει τάς καρδιάς, όπου έμπνέει τά ώραία αισθήματα,
όπου υπαγορεύει τάς μεγάλας πράξεις, όπου επιβάλλει τάς

θυσίας, όπου μεταβάλλει τον νάον εις γίγαντα και τον
γίγαντα εις παιδίον.

Δέν ένθουμειτο τίποτε πλέον αυτήν την στιγμήν, από
τάς λύπας της και τάς άνησυχίας της της ήμέρας εκείνης,
άλλ' ούτε από τάς άγωνίας της της χθές. Όχ ήθελεν ίτως να
τάς ξαναζήση όλας αυτές τάς λύπας και τάς άγωνίας, δια
να αισθανθή και πάλιν ό,τι ήσθάνετο αυτήν την στιγμήν.

Τόσον την είχαν μεθύσει τά άνθη της, τόσον ώμιλούταν
εις την ψυχήν της τό μυστικόν του αγαπημένου της και της
έψκλλαν τό γλυκύ τραγοϋδι της ευτυχίας, ώτε έλησμόνησε
τό γράμμα, αν και ή Άννα δύο φορές της έτεινε τό χέρι,
επαναλαμβάνουσα: *έχει και γράμμα, ματμαζέλ.*

Επί τέλους συνήλθε και έπήρε με πυρετώδη τώρα κίνη-
σιν τό σημείωμα εκείνο. Άς περιμένει ό κρουτσούκ, είπεν.

— Περιμένει, ματμαζέλ.

— Άναφέ μου ένα φώς, Άννα, σε παρκακαλώ, είπε, ένψ
έτοποθέτει τά άνθη της μέσα εις έν ώραιον κινέζικον δοχείον.
Φέρε μου τώρα τό φώς έδώ και διηυθύνθη εις τό δωμά-
τιόν της.

Η Άννα έμεινεν έξω, και τό έξυπνον πρόσωπόν της έ
φάνετο ως να έμάντευεν, ότι κάποια μεγάλη ευτυχία είχε
συμβή εις την ματμαζέλ. Ότι είχε και αυτή ένοήσει τον
έρωτα του Κώστα και ότι τά άσπρα τριαντάφυλλα ήταν
πλέον δι' αυτήν μία ευχάριστος εμφάνισις, διότι όσάκις τά
έφερον επάνω είχε πάντοτε τό μπαξίσι της, δέν ύπήρχεν άμ-
φιβολία. Δέν έτόλμα όμως, αυτή ή τόσον αδιάκριτος με
όλους και ιδίχ με την κοκκώνα της, να είναι αδιάκριτος με
την Μαρίαν. Ούτε υπαινιγμόν τινα είχε ποτε έκστομίσει,
ούτε έρώτησιν είχαν απευθύνει. Μέσα της μόνον κ'ύχετο να
μένη πάντοτε ή Μαρία εις τό σπίτι των, ή έν θα έφευγε
να την έπερνε μαζή της. Ητο πάντοτε τόσον ευγενής και
τόσον δικαία και τόσον ειλικρινής, άπετέλει δέ τοιαύτην
άντιθεσιν με όλας τάς κυρίας, τάς όποίας ή Άννα είχαν ύπη-
ρητήσει εις την ζωήν της, ώτε ήσθάνετο προς αυτήν άληθή
άφοσίωσιν.

Η Μαρία εξήλθε κρατούσα με τό ένα χέρι της έν όλό-
χρυσον κιβωτίδιον και με τό άλλο τό κηρί της. Έθεσε και
τά δύο επάνω εις τό τραπέζι της και ήνοιξε τό πολύτιμον
σκεϋος, τό όποιον ήτο τέλειον άριττούργημα της χρυσοχοϊκής
τέχνης, όλον σκαλισμένον εις θαυμασία άραβουργήματα, επί
των όποιων, ως έν αναγλύφω εξέτειναν τά χρυσά πτερά των
μικροί όλόγυμνοι έρωτιδετες.

Ευθύς ως ήνοιχθη εξήστραψε και άνταπεδόθη τό μικρόν
του κηρίου φώς εις τό πολύτιμον κρύσταλον, τό όποιον τό
υπεσκέπαζε. Η Μαρία έλαβεν έκ του σοφά, όπου είχαν αφή-
σει την ώραίαν μπομπονιέρα, ή ή κυρία του Ιταλιού πρε-
σβευτου της είχε στείλει, και την έκένωσεν όλην μέσα εις τό
ώραιον σκεϋος. Τό έκλεισεν έπειτα, τό έκλείδωσε με μικρο-
σκοπικόν χρυσόν κλειδάκι, τό έτύλιξεν εις ένα χαρτί, έγραψε
με μολυβδοκόνδυλον επ' αυτού τό όνομα της πενθερας της και
τό έδωκε προς την Άνναν. «Είπέ εις τον Κρουτσούκ να δώση
αυτό εις την κ. Μεμιδώφ, χωρίς να είπη τίποτε και έν
άκόμη έρωτηθή.»

Η Άννα εξήλθε, φέρουσα εις τάς χείρας της τό πολύ-
τιμον δέμα. Η καρδιά της έκτυπούσε τώρα και αυτής πολύ

δυνατά, διότι ήξευρεν ότι τό κιβωτίδιον εκείνο ήτο άνεκτί-
μητον, ότι ήτο δωρον Σουλτάνας, ή όποία είχε τόσον έν-
θουσιασθή με την εικόνα, ήν της είχε κάμει ή Μαρία, ώτε
της τό είχε στείλει με περιεχόμενον έκπτόν λιρών. Είχε γί-
νει τότε τότος θόρυβος εις τό σπίτι δια την γεννησιωδωρίαν
της Σουλτάνας.

«Άλλά διανά στέλλη τέτοιο πολύτιμον χουταφικό εις την
κοκκώνα Κατίγκω, βέβια τά πράγματα θα ήναι τελειω-
μένα» έμονολογούσε, καταβαίνοντας την σκάλα ή Άννα. Μά
πως πάλι ό Τσελεπή-Γεωργάκης να μη ζέρη τίποτε, παρ'
να ρωτά για ποιόν τά τριαντάφυλλα ;

— Και πως ή Madama ή ιδική μου, είπεν ότι έτειλε:
και τάγόρασεν εκείνη.

Κάτι θα κρυφομελετάται και δέν τό ζέρει ούτε ό πα-έ-
ρας, ούτε ή Μαντάμα μου, εξηκολούθει σκεπτομένη ή Άννα
ή όποία είχαν ήδη εξέλθει εις τον δρόμον και μετέδιδεν εις
τον κρουτσούκ την παραγγελίαν της; Μαρίαν.

Μάτα

ΤΟ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΙΓΛΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΩΝ

Δένδρον των Χριστουγέννων

Την προσεχή Κυριακήν θα έορτασθή, ως και κατά τά πα-
ρελθόντα έτη από όλα τά παιδάκια των Άθηνών, ή έορτή
του Δένδρου των Χριστουγέννων εις την αίθουσαν της Μου-
σικής Έταιρίας, την επί της όδου Σταδίου και άπέναντι της
Βουλής.

Η έορτή προμηνύεται εξαίρετικώς έπιτυχής και ζωηρά,
διότι τό Συμβούλιον του Άσύλου των Έργατιών, τό διορ-
γανούν αυτήν, έλαβε πρόνοιαν, ώστε και τό Δένδρον να στο-
λισθή πλουσίως και τά δια τά παιδάκια προωριμένα δωρα
να είναι ώραία και άφθονα και τά προς διασκέδασιν των μι-
κρών διοργανούμενα παίγνια ως τό του φαρεμακτος και άλλων
να εινε διασκεδαστικά και μουσική της; φρουράς να παιανίζη
τακτικώς, και τό buffet να είναι ευθηνόν και πλούσιον εις
γλυκίσματα.

Όλα τά δια τό Νέον έτος παίγνια και δωρα των παιδιών,
ίτως δέ και των μεγάλων, δυναται αι μητέρες να προμη-
θευθύν κατά την έορτήν ταύτην άντι μιας και μόνης δραχ-
μής κερδαινούσαι πολλάκις άντικείμενον δέμα και εϊκοσι
δραχμών και έπωφελοόμεναι ένταύτη της ευκαιρίας να δια-
σκεδάσουν τά μικρά των. Η εισοδος όρίσθη ως πάντοτε έκ
μιας, δραχμής, εισιτήρια δέ εύρίσκονται και εις τό γραφείον
μας και εις την Μουσικήν Έταιρίαν, ένθα θα πωληθούν τοι-
αυτα την προσεχή Κυριακήν 26ην Δ' βρίου, κατά τάς μετα-
μεσημβρινάς ώρας.

Η έορτή άρχεται από της 3ης μ. μ.

Η ΣΥΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Έπιτυχστάτη και πάλιν προμηνύεται ή συναυλία, ήτις θα
δοθή απόψε, — διότι γράφομεν Σάββατον — παρά της Μουσικής
Έταιρίας. Τό πρόγραμμα είναι και πάλιν έλεκτόν και ποικί-
λον, έν δέ λάβωμεν υπ' όψιν, ότι θα άκουσθώσι δια πρώτην
φοράν έφέτος και μελωδικοί ήχοι άρπα; παρ' της μόνης μας
καλλιτέχνιδος άρπιστριάς δος Τρόιζε, τότε θα έννοση ή πόσον
τερπνή, ψυχαγωγός και άπολαυστική θα είναι ή έσπερις αυτή.

Η ΕΥΠΟΙΪΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Τας ήμέρας αυτές, όπου όλοι είναι ευτυχεις και διέρχονται
χρομοσύνας την έορτήν της του Χριστού Γεννήσεως εις τους
κόλπους της οικογενείας των, δέν πρέπει να λησμονώμεν ότι

υπάρχουν και δυστυχεῖς, ἀπόκληροι πάσης χαρᾶς, οἱ ὁποῖοι μακρὰν τῶν οικογενειῶν των, ἐστερημένοι τοῦ πολυτίμου δώρου τῆς ἀτομικῆς των ἐλευθερίας, στενάζουσιν εἰς τὰς φυλακάς.

ὑπὲρ τούτων συνέστη ἀπὸ ἔτους σωματεῖον φιλανθρώπων κυριῶν ὑπὸ τὸν τίτλον ἢ **Εὐπορία**, τὸ ὁποῖον ἐργάζεται ὅπως ἀνακουφίξῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἀθλιότητα των καὶ παρέχῃ διὰ τοὺς μᾶλλον ἀναξιοπαθοῦντας ἐξ αὐτῶν, ὡ, τοῦ, δι' ἐλάχιστα κρατουμένους, χρέη, τὴν τότεν πολυτίμον ἐλευθερίαν.

Τὸ Σωματεῖον τοῦτο, τοῦ ὁποῖου Πρόεδρος εἶναι ἡ κ. Ἐλένη Ροῖδου καὶ ταμίας ἡ κ. Ἐλένη Νεγρεπόντη εἰσέπραξεν ἀπὸ τακτικᾶς καὶ ἐκτάκτους συνδρομὰς ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1899 δρ. 2,321, διὰ τῶν ὁποίων κατεσκευάσθησαν 352 ὑποκάμισα 349 ἐσώβρακα καὶ 339 πετσέται, τὰ ὁποῖα διανεμήθησαν κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα εἰς ἰσριθμοὺς καταδικούς με προσθήκην καὶ ἐνὸς τεμαχίου σάπλων εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν. Πλὴν τούτου διετέθησαν καὶ δραχ. 965 καὶ 25 πρὸς ἀπολυθερωτικὴν δώδεκα φυλακισμένων διὰ μικρὰ χρέη οἱ ὁποῖοι τίς οἶδε, ἐὰν ἐπὶ ἔτη ὅλα δὲν θὰ ἐτήποντο ἀκόμη εἰς τὰς φυλακάς ἀναξιοπαθοῦντες.

Σήμερον αἱ κυρίαι τοῦ Φιλανθρωπικοῦ τούτου σωματείου ἐπικαλοῦνται καὶ πάλιν τὴν συνδρομὴν τῶν φιλανθρώπων, εἴτε εἰς εἶδη, εἴτε εἰς χρήματα, ὅπως καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας κατορθώσων νὰ ἀνακουφίσουν πάλιν τινὰς ἐκ τῶν δυστυχῶν τούτων.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Τί περιέχει: ἡμερομηνία Φιλολογίαν τοῦ Β. ρρξ. *Ἐρρίκος Ἰψεν*: Κατάμονος. Περιπλοκαί. Φω: ὄρξ. Κρίνον λίμνη. *Τόλας Λοριὰν*. Ἡ γέννησις κόρης. Ἀγροτικὴ εἰκὼν ἐν Ῥωσσίᾳ. *Γνωμαὶ γυναικῶν*. Γαμήλια δῶρα: *Ο. Λυας Κούζη*. *Francois Coppée*: Τὸ χρυσοῦν Λουδοβίκειον. Ὁδηγία διὰ γεύματα. Τὸ ψέμα: *Εἰρήνης Ζαβισάνου*. Ἀρθῆς Βασιλεῖαδου, ἱατροῦ: Διατροφή βρεφῶν. *Μαρίας Πιρέλλη*: Σιβύλλαι καὶ προφῆδες. *Schiller*: τὸ Ἰδενικόν.

Μεγάλαι γυναῖκες τοῦ αἵωνος: *Isabel Aberdeeu*: Λέγουν. *Ἰουλιέτας Ἀδάμ*. Ἡ ὄρμος γυνή. *Συλλέας Ἀλμπερτιόνη*: Ἡ ἀγάπη. *Σαρμίας Βιλιτσέσκος*, ρομανίδος δικηγόρου: ἡ γυνὴ εἶναι πολίτις. *Κας Ἀλφόνσου Daudet*: Τὰ χερτὰ τῶν παιδιῶν μου. Βερωνίδος *d'Ebner Eschenbach*: Μία συνάντησις. *Αὐγοῦστας Φικερ*: Ποῦ μᾶς φέρει τὸ γυναικεῖον ζήτημα. *Ἰρτάς Ρέτσιους*: Κάνετε τὰ παιδιὰ εὐγενῆ. *Αἶρας Μόγγεστερ*: Τὸ ζήτημα τῆς γυναικός. *Ἄδας Νέγγρη*. Τέλος Ἀπεργίας. *Κλεμὰν Ροαγιέ*: Ὁ φυσικὸς νόμος. *Σεβερίνας*. Τὸ δολοφόνον πτηνόν. *Sorgue*. Εἰκὼν *Σλαύας Λαίδης Sommerset*: Πῶς θὰ γεννῶνται παιδιὰ εὐτυχῆ: *Ἐλισάβετ Στάντον*: Ἡ Βίβλος καὶ αἱ γυναῖκες. *Zouidi Γωτιέ*: Μία ἥρωίς τοῦ Ἰαπωνικοῦ θεάτρου. *Henri Grouille*: Το μικρὸν φῶς. *Μαρίας Πιεγάρ* ἱατροῦ εἰς νέας μητέρας.

Εἰρήνης Νικολαΐδου: Τὸ περικύβητ τῆς ἀγάπης. *Φιλαρβοῦς*: Τὰ φυτὰ τῶν αἰθουσῶν. *Φαλιώς Παπαγιάννη* ὁ λυχνοστάτης.

Παίγνια συναστροφῶν. Περιέργα. Ἐορτὴ ἀνθέων. Ὁ Δεκάλογος τῶν λουτρῶν. Μία ἄσπρη τρίχα. Γυναικεῖα ἐν Ἑλλάδι σωματεῖα. Πρώτη Ἰ. νουαρίου. Συμβουλαί. Συνταγαί μαγειρικῆς κ. ἄ.

Τὸ ἐξώφυλλον τοῦ εἶναι ἡριθμένον καὶ δίδει δικαίωμα εἰς λαχεῖον, τοῦ ὁποῖου κερδίζουν πολλοὶ ἀριθμοί, φορέματα, κομψοτεχνήματα, γάντια βιβλία κτλ. Τιμᾶται 1 φρ.

ἈΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΤΑ

Αἱ Ἀθῆναι ἐξευρωπαϊζονται ὀλονέν. Τὰ ἀνθοπωλεῖά των δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἕνα γνώμονα ἀλάνθαστον τῆς φιλοκαλίας τῶν Ἀθηναίων. Ὅπου τὰ ἄνθη θεωροῦνται ὄχι πολυτέλεια, ἀλλ' ἀνάγκη, ὁ πολιτισμὸς ἔχει κάμει ἤδη τὴν ὀριστικὴν ἐμφάνισίν του.

Ὁ συναγωνισμὸς τελειοποιεῖ τὰ ἀνθοπωλεῖά μας μεγάλως, ἀλλὰ πάντοτε τὸ τοῦ κ. Κανδῶρου τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ

Σταδίου καὶ ἔχει τὰ σκῆπ-ρα, δύναται δὲ ἀρόπως νὰ συγκριθῇ μετὰ τὰ ὀραιότερα καὶ πλουσιώτερα Παρισινὰ ἀνθοπωλεῖα. Φυτὰ αἰθουσῶν, ἄνθη, ἀνθοδέσμαι, στέφανοι, ὅλα μετὰ κλισηθῆσιν καὶ μετὰ ἐντέλειαν. Διακοσμῆται αἰθουσῶν δι' ὀρειῶν φυτῶν τῶν Τροπικῶν, καὶ ἐπὶ πλέον αὐτὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον εἶνε ἀληθινὸς περὶ ἀεισισ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνφ' δίδομεν τὰς παραγγελίας μας, ἢ ἐλέγμεν τὸ εὐνοούμενον ἄνθος ἀπολαμβάνομεν κλητῆ καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν. Ὡς δῶρα τοῦ Ν:ου ἔτους, τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ εἶναι οἱ καλλίτεροι καὶ ποιητικώτεροι διεμνηεῖς τῶν αἰθημάτων μας.

ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΕΙΟΝ

ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Τὸ πρῶτον καὶ μοναδικὸν ἀτμοκίνητον ἐν Ἑλλάδι Ὑφαντουργεῖον τῆς κυρίας Σπάρτης Καρασταμάτη παρέχει τὰ μοναδικὰ μεταξωτὰ διὰ τὴν στερεότητα τοῦ ὑφάσματος καὶ τῶν χρωμάτων.

Πλὴν τὰ γνωστὰ ἀέρινα, τὰ διὰ χροῦς καὶ ἐσπερίδας, κατασκευάζει ὑφάσματα διὰ φορέματα, δι' ἐπιπλα, δι' ὀμπρέλλας, θαυμασίων σχεδίων, ἐκλεκτῆς καὶ ἀγνῆς Ἑλληνικῆς μετᾶξης, χρωματισμῶν, ὧν τὸ μυστήριον μόνον ἡ κόρη τῆς κυρίας Καρασταμάτη κατέχει.

Πλὴν τούτων εἰς τὸ κατάστημα τῆς κ. Καρασταμάτη ἀπέναντι τῆς Βουλῆς, εὐρίσκει τις θαυμασίαν συλλογὴν ὑφασμάτων διὰ φορέματα ἐπισκέψεων, ὑποδοχῶν, ἐσπερίδων, γάμων. Ὀμπρέλλας τῆς βροχῆς καὶ ὀμπρέλλας πολυτελείας. Μανδύλια μεταξωτὰ ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα. Ἐσάρπες φρουσούρπες Ὑφάσματα *Malinès* καὶ *Saut-de lit* καὶ τέλος ὅ, τι δύναται εἰς νὰ φαντασθῇ τέλειον εἰς ὑφασμα ἐκ μετᾶξης.

Ἦδη τὸ ἐργαστήριον τοῦτο κατασκευάζει νέον εἶδος μεταξωτῶν, τὰ ὁποῖα ἐνθουμίζουν τὰς πολυτίμους τῆς Βαχδάτης στόφας, μετὰ σχεδία καὶ χρώματα, τὰ ὁποῖα εἰκονίζουσι τὸ ἀφρίζον κύμα τῆς θαλάσσης, ὅταν σύρεται μετὰ κλοπῆς ἐπὶ τῆς κυανῆς, ἢ τῆς φαιοῦς, ἢ τῆς χρυσιζούσης ἐπιφανείας τῆς. Ἐν κορσάζ, ἢ ἐν φορέμα ἀπὸ τὸ μεταξωτὸν αὐτὸ ὡς δῶρον εἶναι πολυτιμώτερον καὶ ἀπὸ τὰ ὀραιότερα κοσμήματα.

ΜΕΓΑ ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Γ. ΠΟΜΟΝΗ Προμηθευτοῦ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως

47 - Ὀδὸς Ἐρμού - 47

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐν τῇ νεοδημητῶ οἰκίᾳ τοῦ κ. Τριανταφυλλίδου μετακομιθὲν μεγαλοπρεπέστατον καὶ ὅλων Παρισινῶν κατάστημα, ἐκομίσθησαν ἐξ Ἑυρώπης

Πλουσιωτάτη Συλλογὴ

ἐκλεκτῶν πολυτίμων κοσμημάτων Παρισινῶν σχεδίων Ἀφρονία χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν καλλιτεχνικῶν κοσμημάτων. Ὁρολόγια ἐκτάκτως ὀραῖα ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα, πάσης τιμῆς.

Μυρία ὄσα μικρὰ διὰ δῶρα κομψὰ λεπτοκοσμηματα.

Ἀργυρᾶ σκευὴ καὶ κομψοτεχνήματα Παρισινὰ διὰ στολισμῶν πάσης αἰθούσης.

Ἐπιτραπέζια σκευὴ *Christofle* δίσκοι, κηροστάται, ἀνθοδοχεῖα *services* τείου καὶ πᾶν ὅ, τι χρῆσιμον ἔχει προικας.

ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

Ἐκτέλεσις ἐργατικῆς ταχεῖς καὶ λίαν ἐπιμελημένη.

Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΦΩΣΤΗΡΑ

Ὀδὸς Σταδίου.

Ἐν ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα ὑποδηματοποιεῖα τῆς πρωτεύουσῆς, τὸ ὑποδηματοποιεῖον Φωστήρα, εἰδικὸν δὲ καὶ αὐτὸ διὰ τὰ γυναικεῖα ὑποδήματα, ἀπὸ ἄλλοτε ἔφερε τὸν τίτλον «ὑποδηματοποιεῖον Κυριῶν».

Τὸν συνιστῶμεν λοιπὸν καὶ αὐτὸν πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας. Ἐργάζεται πάντοτε μετὰ δέματα ἀρίστης ποιότητος, μετὰ τεχνικῆς πρώτης τάξεως, μετὰ ἀκρίβειαν περὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν παραγγελιῶν ζηλευτῶν καὶ μετὰ τιμὰς πολὺ λογικὰς. Δέχεται παραγγελίας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀρκεῖ νὰ σταλῶσι τὰ μέτρα καὶ νὰ προκαταβάλλεται τὸ ἀντίτιμον. Ἀναλαμβάνει δὲ καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν, δαπάναις τῶν ἀγοραστῶν.